

Συλλογή της Νομολογίας

Υπόθεση C-5/12

Marc Betriu Montull

κατά

Instituto Nacional de la Seguridad Social (INSS)

(αίτηση του Juzgado de lo Social nº 1 de Lleida για την έκδοση προδικαστικής αποφάσεως)

«Κοινωνική πολιτική — Οδηγία 92/85/ΕΟΚ — Προστασία της υγείας και της ασφάλειας κατά την εργασία των εγκύων, λεχώνων και γαλουχουσών εργαζομένων — Άρθρο 8 — Άδεια μητρότητας — Οδηγία 76/207/ΕΟΚ — Ίση μεταχείριση ανδρών και γυναικών εργαζομένων — Άρθρο 2, παράγραφοι 1 και 3 — Δικαίωμα αδειάς των μητέρων που παρέχουν μισθωτή εργασία κατόπιν της γεννήσεως τέκνου — Δυνατότητα χρήσεως από τη μητέρα ή τον πατέρα οι οποίοι είναι μισθωτοί εργαζόμενοι — Μητέρα που δεν είναι μισθωτή εργαζόμενη και δεν είναι ασφαλισμένη σε δημόσιο σύστημα κοινωνικής ασφαλίσεως — Αποκλείεται το δικαίωμα αδειάς για τον πατέρα ο οποίος είναι μισθωτός εργαζόμενος — Φυσικός και θετός πατέρας — Αρχή της ίσης μεταχειρίσεως»

Περίληψη — Απόφαση του Δικαστηρίου (τέταρτο τμήμα) της 19ης Σεπτεμβρίου 2013

1. Κοινωνική πολιτική — Προστασία της ασφάλειας και της υγείας των εργαζομένων — Έγκυες, λεχώνες και γαλουχούσες εργαζόμενες — Οδηγία 92/85 — Ελεύθερη επαγγελματίας η οποία δεν είναι ασφαλισμένη σε δημόσιο σύστημα κοινωνικής ασφαλίσεως — Δικαίωμα σε άδεια μητρότητας — Δεν υφίσταται — Εργαζόμενη η οποία δεν εμπίπτει στην οδηγία 92/85

(Οδηγία 92/85 του Συμβουλίου, άρθρο 8)

2. Κοινωνική πολιτική — Άνδρες και γυναίκες εργαζόμενοι — Πρόσβαση σε απασχόληση και συνθήκες εργασίας — Ίση μεταχείριση — Οδηγία 76/207 — Προστασία της ασφάλειας και της υγείας των εργαζομένων — Έγκυες, λεχώνες και γαλουχούσες εργαζόμενες — Οδηγία 92/85 — Άδεια μητρότητας — Εθνικό μέτρο το οποίο παρέχει τη δυνατότητα στον μισθωτό εργαζόμενο, είτε είναι άνδρας είτε γυναίκα, να λάβει άδεια μητρότητας για το διάστημα που έπεται της περιόδου υποχρεωτικής αναπαύσεως της μητέρας — Προϋπόθεση, προκειμένου να χορηγηθεί η εν λόγω άδεια στον άνδρα εργαζόμενο, να είναι η μητέρα του τέκνου μισθωτή εργαζόμενη — Επιτρέπεται — Διαφορετική μεταχείριση λόγω φύλου — Δικαιολόγηση

(Οδηγίες του Συμβουλίου 76/207, άρθρο 2 §§ 1 και 3 και 92/85, άρθρο 8)

1. Η μητέρα τέκνου η οποία είναι ελεύθερη επαγγελματίας και δεν έχει ασφαλισθεί σε δημόσιο σύστημα κοινωνικής ασφαλίσεως δεν έχει το δικαίωμα σε άδεια μητρότητας το οποίο προβλέπεται από την οδηγία 92/85, σχετικά με την εφαρμογή μέτρων που αποβλέπουν στη βελτίωση της υγείας και της ασφάλειας κατά την εργασία των εγκύων, λεχώνων και γαλουχουσών εργαζομένων. Ειδικότερα, η περίπτωση μιας τέτοιας ελεύθερης επαγγελματία δεν εμπίπτει στην ως άνω οδηγία, η οποία αφορά μόνο τις εγκύους, λεχώνες και γαλουχούσες εργαζόμενες των οποίων η επαγγελματική δραστηριότητα ασκείται υπό την εποπτεία εργοδότη.

(βλ. σκέψεις 59, 64)

2. Η οδηγία 92/85, σχετικά με την εφαρμογή μέτρων που αποβλέπουν στη βελτίωση της υγείας και της ασφάλειας κατά την εργασία των εγκύων, λεχώνων και γαλουχουσών εργαζομένων, και η οδηγία 76/207, περί της εφαρμογής της αρχής της ίσης μεταχειρίσεως ανδρών και γυναικών, όσον αφορά την πρόσβαση σε απασχόληση, την επαγγελματική εκπαίδευση και προώθηση και τις συνθήκες εργασίας, έχουν την έννοια ότι δεν αντιτίθενται σε εθνικό μέτρο το οποίο προβλέπει ότι ο πατέρας τέκνου ο οποίος είναι μισθωτός εργαζόμενος μπορεί, με τη συναίνεση της μητέρας η οποία είναι επίσης μισθωτή εργαζόμενη, να λάβει άδεια μητρότητας για την περίοδο που έπεται των έξι εβδομάδων υποχρεωτικής αναπαύσεως της μητέρας μετά τον τοκετό, πλην των περιπτώσεων στις οποίες υπάρχει κίνδυνος για την υγεία της μητέρας, ενώ ο πατέρας τέκνου ο οποίος είναι μισθωτός εργαζόμενος δεν μπορεί να λάβει την άδεια αυτή στην περίπτωση που η μητέρα του τέκνου του δεν είναι μισθωτή εργαζόμενη και δεν είναι ασφαλισμένη σε δημόσιο σύστημα κοινωνικής ασφαλίσεως.

Όσον αφορά ιδίως την οδηγία 76/207, μολονότι ένα τέτοιο εθνικό μέτρο εισάγει διαφορετική μεταχείριση που βασίζεται στο φύλο, κατά την έννοια του άρθρου 2, παράγραφος 1, της ως άνω οδηγίας, πρόκειται για μέτρο το οποίο προορίζεται να προστατεύσει τη βιολογική κατάσταση της γυναίκας κατά τη διάρκεια της εγκυμοσύνης της και μετά από αυτήν και το οποίο κατά συνέπεια δικαιολογείται βάσει του άρθρου 2, παράγραφος 3, της ως άνω οδηγίας.

(βλ. σκέψεις 60, 61, 63, 66 και διατακτ.)